
[Utworzenie ?cie?ki edukacyjnej przy geo-?wielicy wiejskiej w Popielewie](#)

Data publikacji

07.12.2023

**Utworzenie ?cie?ki edukacyjnej przy geo-?wielicy wiejskiej w
Popielewie**

Gmina Połczyn-Zdrój pozyskała środki na zadanie pn. „Utworzenie ścieżki edukacyjnej przy geowietlicy wiejskiej w Popielewie” przy wsparciu finansowym [Wojewódzkiego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej w Szczecinie](#)

W przyszłości planujemy doposażyć ścieżkę o modele zwierząt epoki lodowcowej oraz makiety interaktywne.

ZWIERZĘTA EPOKI LODOWCOWEJ

Epoka lodowcowa, zwana plejstoceniem, to przedostatnia epoka geologiczna. Ostatnią jest tzw. holocen, czyli teraźniejszość. Plejstocen rozpoczął się przed ok. 2 mln lat, a zakończył ok. 10 tys. lat temu. Okres ten charakteryzował się bardzo silnym ociepleniem klimatu. Przyjmuje się, że były cztery okresy wielkich zlodowaceń (okresy glacialne), przedzielone trzema okresami cieplejszymi (okresy międzylodowcowe) o klimacie umiarkowanym.

W tym czasie na terenach środkowej Europy nie było zwartych terenów leśnych, a jedynie zimny step przypominający skandynawską tundrę. Przykłady gatunków, które występowały na dzisiejszym obszarze Polski w dawno minionym okresie wyróżniają się w liczbach od 120 tys. do 10 tys. lat temu. Gatunki wymarłe ssaków to: mamut, nosorożec włochaty, lew jaskiniowy, niedźwiedź jaskiniowy i prażubr. Gatunki, które opuściły nasz region wraz z wycofującym się lodowcem, jak np. wół płożowy, renifer, lis polarny, czy zajęc bielak. Dośi zwierzęta te zamieszkują północne krańce Europy. Trzecią grupę stanowią gatunki, które zaadaptowały się do klimatu umiarkowanego i towarzyszą nam współcześnie, jak np.: jeleni, żubr, wilk, lis rudy, borsuk.

Lew jaskiniowy (*Panthera leo spelaea* lub *Panthera spelaea*) - wymarły ssak drapieżny z rodziny kotowatych. Był prawdopodobnie największym drapieżnikiem z grupy wielkich kotów z rodzaju *Panthera*, jaki kiedykolwiek żył na Ziemi, około 25% większy od dzisiejszego lwa afrykańskiego i nieco większy od tygrysa. Lew jaskiniowy egzystował w plejstocenie od co najmniej 300 tys. lat temu. Wymarł prawdopodobnie 10-11 tys. lat temu, podczas ostatniego zlodowacenia. Ludzie pierwotni pozostawili jego liczne ślady w jaskiniach. Większość malowideł i rycin skalnych przedstawia lwy jaskiniowe bez grzywy, co sugeruje, że jej nie posiadały. Pokryte długą i gęstą sierścią, osiągały 3,5 m. długości (od głowy do końca ogona). Samce ważyły średnio 270-320 kg, a samice 175 kg. Jego głównym środowiskiem były stepy i lasy parkowe na północy oraz półpustynne obszary południowej Eurazji. Nie był przystosowany do warunków panujących na terenach pokrytych śniegiem, ani gęstą roślinnością. Lew jaskiniowy żył w całej Europie i w Azji, od Anglii do Syberii, a także na terenie Polski. Żywił się kęsozwierzętami i jeleniowatymi.

Niedźwiedź jaskiniowy (*Ursus spelaeus*) - gatunek ssaka z rodziny niedźwiedziowatych (Ursidae), zamieszkującego Europę w okresie plejstocenu ok. 300 tysięcy lat temu i wymarłego pod koniec ostatniej epoki lodowcowej, ok. 28 tysięcy lat temu. Zarówno polska nazwa niedźwiedź jaskiniowy, jak też łacińska *Ursus spelaeus*, wiąże się z faktem, iż szczątki tych zwierząt znajdowano głównie w jaskiniach. Niedźwiedzie jaskiniowe osiągały do 1,5 m wysokości w kłębie, do 1000 kg wagi i do 2 m długości, samice były zwykle nieco mniejsze. Niedźwiedzie jaskiniowe miały wysokie, stromo nachylone czoło. Niedźwiedzie jaskiniowe były prawie wyłącznie roślinożerne, o czym świadczą budowa ich zębów.

Mamut włochaty, mamut właściwy, wielki (*Mammuthus primigenius*) - wymarły gatunek trąbowca. Był jedynym gatunkiem mamuta, który miał gęstą sierść. Wywodził się od wczesniejszego mamuta stepowego (*Mammuthus trogontherii*). Pojawił się ok. 250 tysięcy lat temu i szybko rozprzestrzenił w Europie i Azji, potem również w Ameryce Północnej. Mamuty włochate były wyłącznie roślinożerne, żywiły się głównie roślinami stepowymi, przede wszystkim różnymi gatunkami traw. W mniejszym stopniu na ich pożywienie składały się różnego rodzaju zioła, roślinność krzewiasta i drzewiasta, oraz prawdopodobnie także mchy i porosty. Pożywienie zrywały chwytając trąbą i rozcierały je dużymi trzonowcami. Ciosy mamutów osiągały do 5 metrów długości i służyły do odkopywania roślin spod śniegu podczas zimy. Mamut włochaty osiągał rozmiary lekko przewyższające dzisiejszego słonia indyjskiego (*Elephas maximus*), który jest jego najbliższym żyjącym krewniakiem. Miał 2,75 do 3,4 m. wysokości i 4 do 6 ton masy.

• [Udost?pnij](#)

• [Drukuj](#)

• [PDF](#)